

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 8215

гр. София, 27.09.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав,
в закрито заседание на 27.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

като разгледа дело номер **6870** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 62, ал. 1 АПК. Образувано е по жалба с вх. № 26-К-1068#2/12.07.2023 година по регистъра на Националната агенция по приходите (НАП), подадена от „К И К“ ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано заедно и поотделно от управителите К. А. К. и Ю. И. М., чрез пълномощника адв. А. Г., против Решение № 000030-5496/05.07.2023 г. за отказ от допълване на издадено решение за ново произнасяне на основание чл. 173, ал. 2 от АПК по влязло в сила съдебно решение, издадено от изпълнителния директор на НАП.

В жалбата се твърди нищожност на административния акт поради обстоятелството, че същият е постановен след изтичането на преклузивния 14-дневен срок за произнасяне на органа, предвиден в чл. 62, ал. 1 АПК. Сочи се, че органът незаконосъобразно е отказал искането за допълване на решение № 000030-4908/15.06.2023 г. с дължимата законна лихва от датата на поканата до датата на изплащане по банковата сметка на искателя. Жалбоподателят поддържа, че таксите по Закона за хазарта (ЗХ) са публично вземане с финансов произход, определено по основание и размер, чиято изискуемост настъпва с претенцията за връщането им. Тази претенция има характер на покана по смисъла на чл. 84, ал.2 от ЗЗД, като законната лихва по чл. 86, ал.1 от ЗЗД се дължи от датата на забавата. Поради това се иска от съда да отмени процесното решение и да върне преписката на административния орган с указание да се изплати на жалбоподателя дължимата лихва. Претендират се разноси по списък.

Ответникът - изпълнителният директор на НАП в становище, с което изпраща административната преписка, оспорва жалбата. Счита, че в съдебните решения по административните дела, предмет на които е било първоначалното решение за отказ от възстановяване на държавна такса по чл. 30, ал.6 от ЗХ, никъде не е дадено

указание при повторното произнасяне административният орган да възстанови платената такса ведно със законната лихва. Това не се дължало на пропуск на съда, а се дължало на обстоятелството, че в решението, с което първоначално е било отказано връщането на държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, липсвало волеизявление на органа досежно искането за връщане на лихви за забава, което по своята природа съставлявало мълчалив отказ. Жалбоподателят не е обжалвал този мълчалив отказ в срок.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. И., който поддържа жалбата и моли съда да прогласи обжалваното решение за нищожно, алтернативно да го отмени като незаконосъобразно по мотиви, изложени в жалбата.

Ответникът се представлява от юрк. С., която оспорва жалбата, като в представени писмени бележки навежда основания за недопустимост на същата като подадена срещу акт, който не подлежи на обжалване, като се позовава на определение № 6589/01.08.2023 г. по адм.дело № 6871/2023 г. по описа на АССГ, 82 с-в.

Административен съд София-град, 82 с-в, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С искане вх. № 26-К-1068/07.06.2021 г., жалбоподателят е поискал да му бъде възстановена сумата от 100 000 лв., платена във връзка с издадено решение за продължаване на издаден лиценз по Закона за хазарта, като недължимо платена. Посочено било още, че искането представлява и покана за изпълнение по смисъла на чл. 84, ал.2 от ЗЗД, като по силата на чл. 86, ал.1 от ЗЗД се дължи законна лихва от датата на поканата до датата на изплащане на сумата. С решение № 000030-2718/02.07.2021 г. на ИД на НАП искането на дружеството „К И К“ ООД за възстановяване на платената такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 100 000 лева била оставена без уважение. По жалба на дружеството това решение било отменено с решение № 3286/16.05.2022 г. по адм. дело № 7959/2021 г. по описа на АССГ, оставено в сила с решение № 4187/20.04.2023 г. по адм. дело № 8580/2022 г. по описа на ВАС, като в мотивите на съда било посочено, че заплатената по сметка на НАП горепосочена такса не се дължи и следва да бъде възстановена на искателя. Съдът не е дал указание по искането на жалбоподателя за заплащане на законната лихва от датата на поканата до окончателното изплащане. Липсва такова указание и в решението на касационната инстанция.

С оглед решението на съда, ИД на НАП издал решение № 000030-4908/15.06.2023 г. за ново произнасяне на основание чл. 173, ал. 2 АПК по влязло в сила съдебно решение, с което уважил искането на „КИК“ ООД за възстановяване на недължимо платените държавни такси в размер на 100 000 лева. На 19.06.2023 г. от името на дружеството била подадена молба на основание чл. 62, ал. 1 от АПК за допълване на решение № 000030-4908/15.06.2023 г. на изпълнителния директор на НАП, като било поискано административният орган изрично да се произнесе по отношение на дължимите лихви. Срокът, в който органът е могъл да се произнесе (14-дневен) изтекъл на 30.06.2023 г., тъй като решението, чието допълване се искало, било съобщено на дружеството на 16.06.2023 г. В този срок административният орган не се произнесъл, поради което на 12.07.2023 г. „КИК“ ООД чрез свой представител подал жалба срещу мълчалив отказ по реда на чл. 62, ал. 1 АПК, по която било образувано адм. дело № 6871/2023 г. по описа на АССГ, 82 с-в, което е висящо към момента.

На 05.07.2023 г. изпълнителният директор на НАП издал изричен отказ по така

подаденото искане за допълване, инкорпориран в решение № 000030-5496/05.07.2023 г., предмет на настоящото производство.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Така подадената жалба се явява недопустима на основание чл. 159, т. 1 АПК като подадена срещу акт, неподлежащ на оспорване, поради следните съображения:

По силата на чл. 62, ал. 1, изр.1 АПК преди изтичане на срока за обжалване административният орган може да отстрани допуснати непълноти в акта. Решението за допълване на административен акт по чл. 62, ал. 1 АПК няма самостоятелно юридическо съществуване, а само акцесорно значение, тъй като се наслажда върху основния административен акт – предмет на поправка. След като влезе в сила, решението за отстраняване на допуснати непълноти се инкорпорира в поправения административен акт и така заедно образуват единно цяло. С премахнатото несъответствие между волята на административния орган и външният ѝ израз, първоначалният акт важи с коригираното си съдържание от деня, когато е издаден, а не от деня, когато е допусната поправката му. Отчитайки това му предназначение и правен ефект, чл. 62, ал. 1, изр. 3 АПК постановява, че само решението за допълване подлежи на обжалване по предвидения в този кодекс ред. Формулировката е изрична по процесуална разпоредба, която може да бъде тълкувана само стриктно, не разширително или корективно. Следвайки същата логика, чл. 62, ал. 2, изр. 3 АПК постановява, че решението за поправяне на очевидната фактическа грешка, подлежи на обжалване по предвидения в този кодекс ред. Систематичното тълкуване на чл. 62, ал.1, изр .3, чл. 62, ал. 2, изр. 1 и чл. 62, ал. 3, изр. 1 АПК сочи на последователен законодателен подход при непълноти, очевидни фактически грешки и неясноти, отстраняването на тези пороци, неводещи до незаконосъобразност на административни актове и неналагащи отмяната им, да се възложи на органа, издал първоначалния акт, при самостоятелна съдебна обжалваемост само на постановления последващ негов акт за саниране на съответния порок.

Така очертаният характер на решението за допълване е на несамостоятелен, акцесорен процесуален акт, като неразделна част от основния административен акт. Ето защо, отказът за допълване на решението, бил то изричен или мълчалив, не подлежи на самостоятелно обжалване по административния и съдебен ред на АПК. Такава отделна обжалваемост законът признава само на волеизявлението на административния орган, с което се извършва допълване, като гаранция срещу недопустимо изменение или отмяна на поправения административен акт. Това е така, защото без допълването, правоотношението остава регулирано от първоначалния административен акт, чиято законосъобразност на всички основания по чл. 146 АПК, адресатът има право да оспори в съответните законови срокове чрез един или повече от предвидените в АПК редовни и извънредни способности за защита. В този смисъл е и формираната съдебна практика по определение № 6848 от 10.06.2015 г. по адм. дело № 6271/2015 г. на ВАС, IV отделение, определение № 2455 от 09.03.2015 г. по адм. дело № 2656/2015 г. на ВАС, II отделение, решение № 16238 от 06.12.2013 г. по адм. дело № 10342/2013 г. на ВАС, II отделение, решение № 7762 от 05.06.2013 г. по адм. дело № 4474/2013 г. на ВАС, II отделение, определение № 16999 от 21.12.2011 г. по адм. д. № 15733/2011 г. на ВАС, II отделение, решение № 3361 от 12.03.2009 г. по

адм.д. № 841/2009 г. на ВАС, II отделение и др.

В настоящия случай административният орган не е бил длъжен да се произнася с изричен акт, щом е решил, че няма да уважи искането за допълване на жалбоподателя, тъй като на обжалване по реда на чл. 62, ал. 1 АПК подлежи единствено решението, с което се допълва първоначалния акт. Издаденото от ИД на НАП решение за отказ от допълване не променя по никакъв начин съществуващото правното положение, създадено с основното решение. Ирелевантно в случая е, че същото е издадено след изтичането на 14-дневния срок за обжалване, предвиден в разпоредбата на чл. 62, ал. 1 АПК, тъй като органът не е длъжен да обективира своя отказ в рамките на този срок. Дори и да се приеме, че този срок е преклузивен, то тази преклузия се отнася само до решението, с което в действителност се прави допълване на първоначалния акт, като за това в разпоредбата на закона е записано „може да отстрани допуснати непълноти в акта“, а не „може да отстрани или да откаже да отстрани допуснати непълноти в акта“. По тези съображения, не може да се приеме аргументът на жалбоподателя за нищожност на обжалваното решение.

Предвид изложеното жалбата срещу Решение № 000030-5496/05.07.2023 г. за отказ от допълване на издадено решение, издадено от изпълнителния директор на НАП се явява недопустима, поради което и на основание чл. 159, т. 1 АПК следва да се остави без разглеждане, а производството по делото да се прекрати.

Воден от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалба с вх. № 26-К-1068#2/12.07.2023 година по регистъра на Националната агенция по приходите, подадена от „КИК“ ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано заедно и поотделно от управителите К. А. К. и Ю. И. М., чрез пълномощника адв. А. Г., против Решение № 000030-5496/05.07.2023 г. за отказ от допълване на издадено решение за ново произнасяне на основание чл. 173, ал. 2 от АПК по влязло в сила съдебно решение, издадено от изпълнителния директор на НАП.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. дело № 6870/2023 г. по описа на АССГ, 82 с-в. Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 7 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ :